

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

09 Eylül 2022

Sayı: 283

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İşçi sınıfından alıp
patronların kasasını dolduran
bu düzeni değiştirmeliyiz**



İşsizlik ve hayat pahalılığı, ezici çoğunluk için yaşamayı her geçen gün daha fazla zorlaştırıyor. Enflasyon, baskı ve vaatle, yoksuldan alıp zengine veren düzenin çarkları işletiliyor. AKP kadroları, devlet kademelerine yerleştirdikleriyle birlikte, bu düzenin devamı için her şeyi yapıyor. Çünkü işlettikleri, sömürü, yağma, el koyma çarkından, kendileri de faydalıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

AKP örgütlenmesine, bir düzeyde dahil olanlar, işçi sınıfının ürettiklerinin, devlet varlıklarının, FETÖ mallarının yağmalanmasından pay alıyor. Ancak, işçi sınıfının geniş kesimleri, asıl emeği yağmalanandır. Bu nedenle işçi sınıfı, iktidarın her seferinde biraz daha ileriye attığı güzel gelecek masallarının, kendisine hitap ettiği yanılgısına kapılmamalı.

İşçiler her zaman sömürüldü, en düşük ücretle çalıştırıldı, en kötü koşullarda yaşadı, en kısıtlı hakları görmezden gelindi. Ancak böyle devam ederse gelecek kuşakların da geleceği yağmalanacak. Patronlar, siyasiler ve devlet görevlileriyle el ele verip çekinmeden, gizleme gereği duymadan, mafya düzeni dayatıyor. Zaten yasalar eliyle çok kısıtlı olan, işçinin kendi ürettiği zenginlikten aldığı pay, ekonomik ve siyasi zorbalığa daha da kısıtlanıyor. Buna isyan etmemek mümkün mü?

AKP bakanları, yöneticileri, gösterişli toplantılarla, bol bol vaat sıralıyor. Sonrası; hiç. Bu yıl bütçe 2 trilyon olacaktı; şimdi 1 trilyonun altına indirildi. Enflasyon, işsizlik, döviz kuru, milli gelir, rakamların hiç biri tutmadı. Yine de utanmadan, kim bilir kaçınıcı kez, altı ay sonra her şey iyi olacak diyebiliyorlar. Her şey onlar için daha iyi, bizim için işçi sınıfı ve tüm emekçi kitleler için daha kötü olacak.

Bunu öngörmek hiç zor değil. Geçen yıl, 27 milyon civarındaki tüm ücretlilerin toplam gelirden aldığı pay 11 puan düştü, nüfusun küçük bir kısmını oluşturan patronların ise aynı oran civarında arttı. Aslında, bu da aldatıcı. Çünkü, asgari ücretin kat kat üstünde ücret alan yöneticiler, birkaç maaşlı bürokratlar çıkarılırsa, gerçek ücretlilerin cebine giren paranın çok daha az olduğu görülür.

Bu ortamda, ne işsizlik ne de pahalılığa karşı gerçek önlemler alınmıyor. Nedeni, sadece etkilenmemeleri değil, bu düzen onların asıl amacı; yoksuldan alıp zengine veren, servet transferi denen bu düzeni doğru, uygun, gerekli görüyorlar.

İşçi sınıfı, böyleleri tarafından yönetilmeyi hak etmiyor. İşçi sınıfı, patronların, zenginlerin, mafyanın, vurguncuların, din, vatan, millet nutuklarıyla çalanların karşısına kendi sınıf çıkarlarını, acil taleplerini ileri sürmek üzere örgütlenmeli.

Pahalılığa karşı; artık kolayca hesaplanan temel ihtiyaç maddelerinin gerçek enflasyonu oranında, gerekirse her ay ücretlere zam yapılmalı. Ancak o zaman patronlar, mallara zam yapmayı keser. Aksi taktirde, yüksek satış fiyatı, patron için ikinci bir kâr olmaya devam edecek.

İşsizliğe karşı; tüm işler, çalışma çağındaki tüm nüfusa paylaştırılmalı. Yasal sürenin de çok üstündeki çalışma süresi, ücretler azaltılmadan, düşürülmeli. Az işçiyle uzun çalışma, patronlara daha fazla kâr getirdiğinden, bundan vazgeçmiyorlar.

İşte en temel ve önemli tedbirleri almak için bile örgütlenmek, mücadele etmek gerekli. Vaat dinleyerek, bekleyerek, hiç bir sorunumuz çözülmeyecek. (06.09.22)

Emekçinin Gündemi

Yolsuzluk ekonomisi

Ortaya dökülen gerçekler, merkezinde cumhurbaşkanlığının olduğu bir ekonomik yağma düzeninin çalıştığını gösteriyor. Bu düzen asıl sahipleri ve kazananı, bir avuç patron çevresi, kaybedenleri ise milyonlarca üyesi olan işçi sınıfı.

Patronlar, iş yapmak, ihale almak için önce AKP yönetimi tarafından görevlendirilen, danışman, bürokrat veya başka bir yetkiliye rüşvet ödüyor. Görevli aldığı parayı kendi cebine koymuyor, para yolsuzluğu görmezden gelecekler arasında; yargıda, medyada, bürokraside, siyasettekiler arasında paylaştırılıyor ve de AKP'nin iktidarda kalması için kullanılıyor.

Sözü edilen rakamlar, milyon dolar. Bu kadarını rüşvet veren patronlar, kim bilir ne kadar kazanıyor?

Siyasilerin, devlet görevlilerinin adı söyleniyor, rüşveti veren patronlardan hiç söz edilmiyor. Bir de bu yolsuzluk düzeninde emeği, hakları, geleceği çalınan işçi sınıfından söz edilmiyor.

Yolsuzluk ekonomisinde elden ele dolaşan para, işçi sınıfı tarafından üretiliyor. Üstelik çok ağır çalışma koşullarında, çok düşük bir ücret karşılığında. Patronlar, sisteme girdiklerinde, mahkemelerden bürokrasiye kadar, her düzeyde korunduklarını, kimsenin engel çıkarmayacağını, hiç bir kurumun hesap sormayacağını biliyor. İşte böylece ne işçi haklarına ne iş kurallarına, ne

sendikal haklara, hiç bir şeye uymuyor. İşçiler, işyerlerinde ücret zammı, sendikalaşma hakkı, tazminat hakkı, fazla mesaiye ilişkin sorunlarda mücadele ediyor. Ancak çoğu yerde tam bir duvara çarpıyorlar.

Erdoğan, kendi iktidarında grevlerin yapılmamasıyla övünürken, patronlara, kurdukları rüşvet çarkına dahil olmaları mesajını iletiyor. Bakanlar, patronların bir telefonuyla, grevleri yasaklıyor, sendikalaşanlar işten çıkarılıyor, hak arayanlar, polis şiddetiyle susturuluyor.

Bu işleyişin etkilerini, sadece hakları çalınan, daha düşük ücretle geçim derdine mahkûm edilen işçi sınıfı yaşamıyor. Elleri serbest kalan ve korunan patronlar, pazarı belirliyor, kuralları değiştiriyor, fiyatları istedikleri gibi yükseltiyorlar. Ürünlerin maliyeti ile fiyatları arasında uçurum var. İstediklerinde üretim değil, borsada, dövizde ya da devlete faizle para satarak, fiyatların daha da yükselmesine ya da ihtiyaca yetecek üretim yapılmasına engel oluyorlar.

Devletin Merkez Bankası eliyle %13 faizle sattığı parayı patronlar %25-30 faizle kredi olarak alabildiği söyleniyor. Patronların en başta buna isyan etmesi gerekirken sesleri çıkmıyor. Çünkü aradaki farkı, hem işçilerinin sırtından kâr olarak hem de malları yüksek



fiyatla satarak hepimizin sırtından çıkarıyorlar.

İşte patronları, yıllardır süren yolsuzluk ekonomisi düzenine dahil eden teşvikler, bunlar.

Ancak ekonominin daralması, yolsuzluk sürecindekileri birbirine düşürüyor. Erdoğan'ın işten el çektirilen danışmanlarından birinin, diğerine bildiğini anlat demesi boşuna değil. Sen anlatırsan ben de seninkileri anlatırım diyor. Yani herkes, herkesi kolluyor; kimse fazla almasın, kimse açık etmesin.

Kâr üzerine kurulu patronlar düzeninde rüşvet, yolsuzluk her zaman vardır. Hatta "yoksulluk, yolsuzluk ve yasaklar" ile mücadele hedefiyle iktidar olan, müslümanız çalmayız diyen AKP iktidarının en başında da vardı. Ancak bugün ekonominin sırtında büyük bir yüke dönüştü ve bu nedenle işçi sınıfı ve tüm emekçilerin, köylünün, emeklinin, gençlerin yoksulluğunun önemli bir nedeni haline geldi.

İşçi sınıfı, işyerinde karşılaştığı sorunlara artık sadece kendi patronu, işyeri, hatta işkolu düzeninin de ötesinde, ekonominin işleyişindeki genel sorunları da dikkate alarak bakmalı. (05.09.22)

İşçiler hak mücadelesinde

Son aylarda satın alma gücünün erimesi sonucu, işçi sınıfı içerisinde, özellikle de küçük ve orta boy işyerlerinde emekçilerin tepkileri ve hoşnutsuzlukları giderek artıyor. Bizce böyle bir şey gayet normal. Bizler devrimciler olarak tüm bu tepki ve mücadeleleri destekliyoruz.

Türkiye'nin farklı yerlerinde gösterilen bu tepkilerin ve mücadelelerin tümünü burada aktaramayız. Fakat en azından anlamlı olan bazılarına değinmek istiyoruz.

Şok Market işçilerinin eylemleri

Şok market emekçileri net 7 bin lira ücret talebiyle Ağustos ayı sonunda eylem başlattı. Eyleme destek veren Mağaza-Market Sen Şubeleri Koordinasyonu'ndan yapılan açıklamada: "En düşük net ücret en az 7.500 TL, günlük yemek ücreti en az net 55 TL , yol ücreti günlük en az net 25 TL olacak,

primde adaletsizliğe son verilecek" denildi. Öte yandan işçiler arkadaşlarını hem sendikalı olmaya hem de taleplerine sahip çıkmaya çağırdı.

Basındaki haberlere göre "ŞOK market çalışanlarına 1 Haziran'da %35 zam yapılacağını duyurmuştu. Zammı brüt yaptılar, hiçbir derde çare olmadı; ücretler asgari ücretin bile altında kaldı. Enflasyon %80'i aşıyor. Bir işçi "Ücretlerimiz her dakika eriyor. Yapılan zam eksiye düşüyor. Az işçiyle çok iş politikası, zincir market patronlarının cebine milyar dolarları dolduruyor. Az işçi düzeni yüzünden günlerce full çekiyoruz. Fazla mesaiyle , 12 saat çalışmayla günler geçiyor. dedi "Biz bu çağın ücretli köleleri miyiz, neyiz?" diyen ŞOK işçilerinin ücret hedefi yetersiz olsa da net, maaşımız net 7500 lira.

Evet, ŞOK market emekçileri sonuna kadar haklılar ve onlara desteğimiz tamdır!

İZBB (İzmir Büyükşehir Belediyesi) işçisinin eylemi sonucu verdi

Artı Gerçek haberine göre İZBB bünyesinde taşeron firmada çalışırken işlerinden çıkarılan evde sağlık ve bakım işçilerinin belediye önündeki direnişlerinin 24'üncü gününde sonuç verdi...

İşten çıkarılan işçiler işe geri alınmaları talebiyle 24 gündür belediye binası önünde eylemdeydi. İşçilerin talepleri doğrultusunda İzmir Emek ve Demokrasi güçleri, İZBB Başkanı Tunç Soyer ile görüştü. Soyer işçilerin tekrar geri işe alınacakları sözünü verdi.

İşçiler adına konuşan bir işçi: "Biz ...emin olana kadar sürecin takipçisi olacağız. 24 gündür açlığa susuzluğa ve sebep gösterilmeden işten çıkarılmaya karşı mücadele ettik. Bu süreçte yanımızda olan, süreci takip eden herkese sonsuz teşekkür ederiz" dedi. (25.08.2022)

Akkuyu'da 500 emekçi işten çıkarıldı

Mersin Akkuyu Nükleer Santrali, İnşaatın sahibi Rusya'nın Türk taşeron şirketin işine son vermesiyle gündeme geldi.

Taşeron patronu, medyayı kullanarak ihaleyi geri almak için yerli, milli edebiyatı yaptı. Oysa sözleşmenin feshine ilişkin tartışmalarda, iş güvenliği kurallarına uymadığı, ücretleri düzenli ödemediği, işi gereği gibi yapmadığı, sözleşme kurallarına uymadığı ortaya çıkmıştı.

Tüm bunlara rağmen Erdoğan, patronu işe geri döndürmek Akkuyu'ya gitti. Ancak emir yukarıdan, Rusya'dan geldi ve Rus yetkili Erdoğan'ı tersleyerek reddetti.

Birkaç patron için Mersin'e koşan Erdoğan, işçiler için parmağını bile kıpırdatmıyor.

Mersin Akkuyu Nükleer Santrali'nde çalışan yaklaşık 500 işçinin işine son verildi. Aydınlar inşaat firmasında çalışan işçiler yeterli oranda zam yapılmadığı

için 23 Ağustos'ta iş bırakma eylemi yapmıştı.

İşçiler, santralin diğer firmalarında faaliyet gösteren çalışanlarına %35 zam yaptığını, ancak kendilerine %15 zam yapılmasına tepki göstermişti; sonuçta zam yerine işçilerine son verildi.

Giriş kartları iptal edilerek, şantiyeye alınmayan işçilerin, hiç bir hakkı da ödenmedi. İşçilerin şantiye önünde bekleyişi devam ediyor. (08.09.22)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan-Putin yakınlaşması: Soçi zirvesi ve Erdoğan AKP hükümetinin acil çözüm girişimleri...

Son aylarda Türkiye ekonomisinin çöküş aşamasına gelmesi ve bunun artık emekçi ve yoksulların ay sonunu getiremez durumuna sürüklenmesi sadece ekonomik durumu gözler önüne getirmekle kalmadı Erdoğan hükümetini “acil bir çözüm” bulma girişimlerine zorladı.

Erdoğan-Putin yakınlaşması

Türkiye ekonomisi dış gelirlerin çok önemli boyutlarda azalması nedeniyle, Yunanistan’ın yaşadığı gibi, iflas aşamasına geldi. Bütçe açıklarını kapatmak, vadesi gelmiş devasa iç ve dış borcu ve faizlerini her ay ödemek gerekli.

Temel olarak, uygulanan tüm kemer sıkma siyasetleri artık yeterli olmadığı için dış güçlerden, yani Batılı emperyalist güçler olan ABD ve Avrupa Birliği’nden, şu veya bu şekilde ve onların dayattığı şartlarda yardımlar, krediler elde etmek zorunluluğu ortaya çıktı.

Ancak bir zorunluluk var diye Batılı emperyalist güçler hayırseverler olmadıkları için onların umurunda değil ve kendi şartlarını acımasızca dayatırlar. Türkiye’nin emekçileri ve yoksulları, büyük bedel ödeyecek; bunlar hiç umurlarında değil.

Kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklardan, döndürülen dolaplardan haberdar değiliz. Ama bazı tahminlerde bulunabiliriz: Yunanistan’daki gibi iflas aşamasına gelmiş Erdoğan iktidarı, Batılı

emperyalist güçlerden yardım istediğinde, büyük bir olasılıkla, bu emperyalist güçler Erdoğan’a Yunanistan “reçetesi” gibi bir öneride bulundu. Yani Türkiye de, Yunanistan’ın kabul ettiği Osmanlı kapitülasyon şartlarını kabul edecek. Hatırlayacağımız gibi birkaç yıl önce bu “acı reçeteyi” kabul etmek zorunda kalan Yunanistan direk emekçilerin ve emeklilerin ücretlerinden %20’lerin üzerinde kesintiler yaparak bu paraları emperyalist güçlere ödemeyi kabul etti ve bu uygulamalar hala devam ediyor.

Erdoğan AKP iktidarının Putin ümitleri

Erdoğan’ın Putin ile ilişkileri geliştirerek Rusya’nın ekonomik olanaklarını (özellikle doğal gaz, petrol ve Rus pazarını) kullanarak Türkiye’yi bulunduğu ekonomik çıkmazdan kurtarmak girişimleri ve bunun sonunda da gerekirse Rusya’nın başını çektiği Şanghay Beşlisine katılmak “stratejisi” ne “çantada keklik” ne de “engelsiz düz bir yol” değil.

Her şeyden önce Putin iktidarı da ekonomik krizden ve özellikle de Ukrayna’ya karşı başlattığı savaş nedeniyle çok zor durumda. Bu nedenle Putin, Erdoğan’ı kendine çekmek istese de karşılığında birçok yönden yararlanmak istiyor. Yani Erdoğan’ı öncelikle kendi çıkarları için kullanmak istiyor. Yani emperyalistler bizi çok sıkıştırdığı, biz de hemen Putin saflarına geçelim ve kendimizi

kurtaralım diye “mucize bir çözüm yok.”

Batılı emperyalistlerin tepkileri

Erdoğan’ın Putin yakınlaşması, Menderes’in Sovyetler Birliği yakınlaşma girişimi gibi bir askeri darbe ile sonuçlanacağını ilan etmek doğru olmasa da emperyalist ülkeler Erdoğan’a bedel ödeceklerini şimdiden açıkça ifade ettiler. Örneğin ABD, TÜSİAD’la ilişkiye geçerek patronlardan bu konuda tavır koymalarını açıkça istedi. Diğer Batılı güçler de bu girişime karşı olduklarını açıkça ifade ettiler. Örneğin medyada bir yazıda “Erdoğan-Putin görüşmesi Batılı ülkeleri gerdi. Türkiye’ye karşı harekete geçilebilir”... “Soçi görüşmesinin ardından Avrupa’da panik havası hakim. İngiliz Financial Times gazetesi, Türkiye-Rusya arasında derinleşen işbirliğine karşı endişelerini belirtti.

Özcesi, yaptığı talanlar ve yağmalarla Türkiye ekonomisini batıran Erdoğan hükümeti, deyim yerindeyse “iki arada bir derde kaldı.” Onu kurtarmak emekçilere düşmediği gibi, eğer emekçiler artık bu hükümet ve patronlar için ağır bedeller ödemeye devam etmek istemiyorlarsa en erken bir zamanda bu sömürü düzenini değiştirmelidir. (07.09.22)

Sağlıkta dönüşüm en başa geri döndü

Sağlık sistemi, hem çalışanlarını hem de sistemden yararlananları öğütür hale geldi. Bu sisitemden tek memnun olanlar, sektördeki patronlar.

AKP'nin iktidarları boyunca uyguladığı “sağlıkta dönüşüm programı” sağlık sistemini, artık ödenemeyecek kadar yüksek fiyatlı hale getirdi. Üstelik daha çok ödeme karşılığında, daha kötü sağlık hizmeti alınıyor. Binalar gösterişli, tıbbi cihazlar, ilaçlar, tahliller yeni, çalışanlar süslü ancak tüm bunların tedavide hiç bir kıymeti yok. Çünkü sistem hastaya en fazla masraf yaptırıp hastenenin en az masraf yapması üzerine kurulu.

Sağlık masraflarının neredeyse tümü bakanlık

tarafından ödeniyor, yani para merkezden paylaştırılıyor. Cepten ödeme, ilaç fiyatı katkıları, kapsam dışına çıkarılan tetkik, ilaç ve malzeme sürekli artıyor. Doktor göçü, şiddetin artışı, hastanelerin kapanması ve benzeri nedenlerle, sağlık hizmetlerine ulaşmak her geçen gün zorlaşıyor. Ancak yirmi yıl önceki gibi parası olan, otel keyfiyle tedavi oluyor.

İşçiler, Erdoğan'a yıllarca oy verdikleri iyileşmelerin çok hızlı kaybolduğuna tanıklık ediyorlar. Salgın günlerinde, hastane, tahlil, ilaç görmeden, işyerinde, bantlarında çalışarak hastalanma sıralarını atlatanlar, zaten bir şeyin değişmediğinin farkında.

Sağlıkta dönüşüm programının esas kazananı, şehir hastanelerinin sahibi olan 6 şirketin patronları. Bedelsiz arsa, geri ödemesiz kredi, vergi silme, malzeme ve personel sağlanması ve ücretinin devletçe ödenmesi, hasta garantisi, sağlık işlemlerini 200 kat fazlaya yapmak, tümü yetmedi; son olarak hastane yolunu da devlet yapacak. Patronların yapması gereken tek şey, parayı cebine indirmek.

Sağlık sisiteminin tümü, hastane, ilaç ve tıbbi cihaz şirketleri tarafından dönüştürüldü. Sıradan bir patron mantığıyla; az işçiyle çok iş yapmak ve az harcıyıp çok kazanmak. İşte asıl sorun bu kâr mantığı. (05.09.22)

Eğitimdeki sorular çözülüyor; öğretmen hedefte

Okullar, yine birçok eksik, sorun ve yanlış uygulamalarla açılıyor. Erdoğan'ın bir yandan ulufe dağıtır gibi öğretmen ataması yaparken aynı anda hak arayan öğretmenleri “çapulcu” diyerek aşağılaması bu nedenledir. Sayemde iş sahibi oldunuz, susun çalışın demeye getiriyor. Asgari ücretin altında çalışmak istemeyen öğretmenler, suçlananlar.

Böylece hem öğretmenleri değersizleştiriyor hem de sorun olduğunda velilerle karşı karşıya getiriyor. Veliler, uygun gördüklerinde “çapulcu” öğretmenleri, uygun gördükleri biçimde yola getirmekten geri kalmıyor.

Okullarda, aynı işi yapan ancak farklı ücret ve haklarla çalışan üç türlü öğretmen var. Erdoğan sisteminin, özel okul sahibi olan eğitim bilimi uzmanı

eğitim bakanı, bu durumun neden olduğu sorunları çok iyi bildiğinden tüm öğretmenleri kadrolu yapacağını söylemişti. Sonuç tam tersi oldu. Üstelik öğretmen, yardımcı personel, idareci açığı da artıyor.

Berberinde okul ve okulların donanım eksikleri de artıyor. Bazı okul türleri aşırı kalabalık, imam hatipler ise dolmuyor. İmam hatiplilerin açıkça bu kadar korunması, kayırılması, ailelerin çocuklarını, buraya kaydetmelerini teşvik etmeyi de amaçlıyor. Böylece çevre oluşturulup kadro yetiştirilecek. AKP, devlet örgütlenmesini partileştirdi, buna rağmen tıpkı FETÖ gibi hareket edip adeta imam hatip tarikatı oluşturmaya çalışıyor.

Diğer okullar, neredeyse tamamı imam hatip mezunu olan

müdürler ve idareciler eliyle kontrol ediliyor.

Tüm çaba okullar üzerinden işleyen kâr kazançlarının sürmesi için. Kantinlerden, öğrenci servislerine, kitap basım, teknolojik destek işlerinden inşaat ve bakım, onarım işlerine kadar, her okul kâr kapısı. Merkezden planan işlerde çok para var. Örneğin Vestel, akıllı tahta üzerinden büyük vurgun yaptı, kasalarını doldurmaya devam ediyor.

Eğitimdeki sorunların sosyal ve maddi yükünü çekenler, başta veliler ve eğitim emekçileridir. Ders kitaplarını ücretsiz yaptığı için Erdoğan'a oy verenler, artan eğitim masraflarını karşılayamayacak. Sorun çıktığında, bedeli öğrenciler ve öğretmenlere yüklenecek. (04.09.22)

Uluslararası Gündem

Pakistan

Muson felaketi

Haziran ayının başından bu yana, olağandışı bir muson nedeniyle meydana gelen devasa seller, 1.130'ten daha fazla insanın ölümüne neden oldu. Milyonlarca ev camur ve su tarafından yutuldu ve milyonlarca insan evsiz kaldı.

220 milyon nüfustan 33 milyonu doğrudan etkileniyor. 80.000 hektar ekilebilir arazi harap olmuş, binlerce kilometre yol ve 157 köprü tahrip olmuştur.

Çalışan nüfusun çoğunluğu, işçiler, kent yoksulları ve yoksul köylüler, Mart ayından Haziran ayına kadar 51 C° 'ye kadar aşırı sıcaktan dolayı çok acı çekti.

Himalaya buzullarının erimesine ek olarak, İndus Nehri havzasını ve geniş tarım bölgesini besleyen çok sayıda akarsuyun taşma noktasına kadar kabarmasına ek olarak, bazı günlerin normalden yedi kat daha şiddetli ve yağışlı olan uzun muson yağmurları dönemi eklenmiştir.

Derme çatma kamplara sığınan köylüler artık kolera, sıtma ve sivrisineklerin durgun sularda taşıdığı sıtma

yüzünden tehdit altında. Hastalardaki % 70'lik artışla aşırı yüklenen hastanelere erişim, içme suyuna erişim kadar sorunlu hale geliyor.

Zaten kriz halindeki ekonominin kurbanı olan ve tekstil ve tarımsal gıda olarak bilinen uluslararası kapitalist grupların tedarikçi patronlarının büyük aileleri tarafından sömürülen nüfus, şimdi başta gıda olmak üzere fiyatlarda baş döndürücü bir yükselişle karşı karşıya kalıyor.

Halk pazarlarında genel bir sebze sıkıntısı var; %40 oranında temel ürünler olan soğan ve domatesler şu anda çalışan nüfusun büyük çoğunluğunun erişemeyeceği bir seviyede.

Felaketle karşı karşıya kalan, salgın hastalık tehditleriyle karşı karşıya kalan, yardım ilerledikçe keşfedilecek mağdur sayısı artacak. Uluslar arası yardım gelmeye başlıyor ve de IMF 1,1 milyar dolarlık (veya avro) bir zarf verdi. Ancak, 2021'de dünyada askeri harcamalara 2000 milyar dolar yatırıldığı şu anda, bu miktardan ötürü şok olmamak mümkün değil.

Yoksul nüfusun yiyecek ve tıbbi bakım için mücadele ettiği bir ülke olan

Pakistan'ın kendi silah harcamaları 2019'da 10 milyar doları aştı.

Kapitalist sistemde devletler ordularını donatmak, bir avuç dolusu hissedarı memnun etmek için milyarlar harcarlar.

Yüz binlerce mağdurun kurtarılması ve tedavisi için aynı maddi, mali ve insan kaynakları seferber edilebilirdi. Suyun gücü karşısında, direnişi belirsiz barajlar tehdidiyle karşı karşıya kaldığımızda, onları denetleyebilecek yüzlerce mühendis; hidrolik mühendislerini acilen saptırma açmaları için ve işçiyi sevk edip daha sonra da takviye edemez miydik?

Kapitalizmin gezegenin dörtte üçünde düzenlediği sefalet, yerli rekabeti ve savaşları karşısında, küresel ısınmaya bağlı tahribatlar karşısındaki iktidarsızlığı durumunda, dünya işçilerinin denetimi ele geçirmesi acil değil mi? (LO, 31.08.22)

İşçilerin gücü grevdir!

Ağustos'ta açıklanan, önümüzdeki Ekim ayına yönelik gaz ve elektrik faturalarındaki %80'lik artış, aylardır serbest düşüşte olan milyonlarca hanenin yaşam koşullarını keskin bir şekilde kötüleştirecek. Yaz başından bu yana grevlerin çoğaldığı ve düşmek üzere görünmeyen enflasyona ayak uyduran ücret talep etmek tam da budur.

Enerji fiyatlarını düzenlemesi beklenen İngiliz kuruluşu Ofgem, gaz ve elektrik giderlerindeki sınırı revize etti. Ekimde yıllık 1.971 liradan 3.549 liraya (yani aylık 345 Euro) yükselecek. Ve yıllık 6 bin pound (ayda 580 euro) işaretinin Nisan 2023'e kadar aşılması muhtemel.

Bu rakamların arkasında, bu kış üşümek zorunda kalacak aileler var, çünkü yemek yemek öncelikli olacak. Ancak gıda fiyatları da fırladı. Resmi olarak yıllık bazda %10 olan enflasyon, daha gerçekçi endekslere göre %13'e ulaştı; önümüzdeki aylarda %15'i aşabilir. Somut olarak, enerji fiyatlarındaki patlama, milyonlarca çalışan ve yakınları için, özellikle güvencesiz işçiler için, artan sayıda günlük fedakarlıklar anlamına gelecek.

Yaşam standartlarının düştüğünü görmeyi reddeden, ülkenin en büyük konteynır limanı olan Felixstowe'daki 2 bin liman işçisi, 1989'dan bu yana görülmeyen bir süre ve ölçekte bir hareket olan 20-28 Ağustos tarihleri arasında greve gitti.

Limanı yöneten holding CK Hutchinson, 2021'de 79 milyon sterlin kâr elde etti ve yarıdan fazlası hissedarlara dağıtıldı. Bu nedenle liman işçileri, yönetim tarafından yapılan ve ücretlerde %3'lük düşüş anlamına gelen %7'lik bir artış teklifini neden kabul etmeleri gerektiğini

anlamadılar. 500 sterlinlik ikramiye teklifi onları ikna etmeye yetmedi ve Ceo'nun kazık hattına yaptığı ziyaret, sadece yangına yakıt kattı. Yönetim herhangi bir tavizi reddederse, grev sonbaharda devam edebilir.

Edinburgh çöp toplayıcılarının yılda 3 bin sterlin için artış grevinin 31 Ağustos'da sona ermesi gerekiyordu, ancak yönetim izin vermediği için geri dönecek. Atık toplamayı birkaç hafta boyunca felç ederek, Büyük Britanya'daki en büyük kültür festivali sırasında gerçekleşmesi nedeniyle çok göze çarptı. Ve bir düzine İskoç yerleşimine yayıldı.

Son olarak, 26 Ağustos'da, 115 bin posta işçisi, 13 sonra ilk ulusal grevin bir parçası olarak greve gitti. Postaların tasnif edilmesinden ve dağıtılmasından sorumlu Royal Mail çalışanları, yönetimin önermeye cesaret ettiği %2'lik artışı reddederken, hissedarlar 2021'de 400 milyon lirayı cebe indirdi. 26'sında, postanelerin çalışanları da işi bıraktı, çünkü yönetimleri tarafından ileri sürülen %5'i kabul edilemez sadaka olarak görüyorlar.

Hemşireler, öğretmenler, eğitim asistanları, bölge çalışanları ve özel sektördeki çeşitli şirketler arasında başka grevler bekleniyor. Sendikalar grev eyleminin kullanımı konusunda üyelerine danıştıklarında, ezici bir çoğunluk tarafından kabul ediliyor. Çünkü bu yaz ulaşım grevleri başarılı olamadıysa bile, kitlesel olarak takip edilmeleri, yeni çalışan kategorilerini harekete geçirmeye açıkça teşvik ediyor.

Hükümetin grevleri kırma girişimlerine geline, fişkırdı. Bir grevcinin işini bir yönetim üyesi veya bir gün önce işe alınan geçici bir işçi tarafından yapmak o kadar kolay değildir. Brexit'in çöp

kamyonları da dahil olmak üzere sürücü sıkıntısına yol açtığından bahsetmiyorum bile! En muhtemel hipotez gibi görünen Boris Johnson'ın Liz Truss tarafından değiştirilmesinin işçilerin protestosunu ortadan kaldırmayacağı güvenli bir bahis.

Grevlerin işçi sınıfı görüşü tarafından geniş çapta onaylandığının bir işareti olarak, 600 İşçi Partisi seçilmiş yetkilisi, İşçi Partisi lideri Keir Starmer milletvekillerine grev gözgücülerıyla birlikte görünmemelerini emretmesine rağmen, kendilerini mevcut grevlerden yana ilan ettikleri bir mektup hazırladı. Zamanın bir başka belirtisi: 11 Eylül'de bir araya gelecek olan TUC (Esnaf Sendikaları) Kongresi'ne kadar, aralarında en büyük iki sendikanın da bulunduğu birçok lider, Birleşin ve Birleşin, devam eden mücadeleleri birleştirme çağrısıyla oraya gitti. Evet, grevlerin koordinasyonu ve genelleştirilmesi gerekli olacak. Ancak, demiryolu grevi gibi, posta ve telekomünikasyondaki grev de sendika liderleri tarafından önceden parçalandı ve günler kararlaştırıldı (26 ve 31 Ağustos, 8 ve 9 Eylül); postanelerin çalışanları 26 Ağustos'a kadar bu eylemlere katılmaya çağrılmamışken, İngilizlerin Telekom'u bunu sadece 31'inde yapmaya davet edildi...

Sendikal bürokrasiler, işverenlerin ortağı olarak rollerini korumaya çalışmakta ve her şeyden çok toplumsal bir patlamadan korkmakta. İşçiler ise genel bir mücadeleden, kapitalist kampla güç dengesini tersine çevirebilecek bir mücadeleden kazanacakları her şeye sahip olmalı. (LO, 31.08.22)

Seçim oyunları başlandı

22 Ağustosda, Brezilya seçim kampanyasının ilk televizyon tartışması gerçekleşti ve altı adayı bir araya getirdi. Ancak herkes, řu anki aşırı sağı cumhurbaşkanı Bolsonaro ile 2003'ten 2010'a kadar tüm muhalefeti bir araya getirmek isteyen cumhurbaşkanı Lula arasındaki çatışmaya odaklandı.

Her zamanki gibi Bolsonaro saldırgandı. Lula'ya "Hükümetiniz Brezilya tarihinin en yozlaşmış devletiydi" ve ona "sen suçlusun" dedi ve "hırsızla el sıkışmayı" reddetti. Lula'nın inkarlarına rağmen, 2003'ten 2016'ya kadar İşçi Partisi (PT) hükümetlerinin büyük ölçüde büyük kamu ve özel şirketlerin aşırı ücretlendirilmesi sayesinde milletvekillerinin oylarının satın alınmasını uyguladıklarını herkes biliyor. Bu skandallar, Cumhurbaşkanı Dilma Rousseff'in 2016'da görevden alınmasına ve Lula'nın bir buçuk yıl hapis cezasına çarptırılmasına yol açtı.

Lula, karşı saldırıya geçti: Başkanlık yaptığı yılların rekorunu kırarak 20 milyon iş olanağı yaratılması, asgari ücrette güçlü artış, en fakirlere yardım programları, Amazon yağmur ormanlarının savunmasını anlattı. Ona göre Bolsonaro ülkeyi mahvediyor. Lula yılları, özellikle Brezilya'nın büyük bir tedarikçi olduğı madencilik ve tarımsal hammaddelerin yüksek fiyatları nedeniyle aslında bir refah dönemine denk geldi.

Tartışmada Lula ayrıca, Bolsonaro'nun, herhangi bir koruyucu önlemle mücadele ederek, ciddiyetini sürekli olarak reddettiğı Kovid'den kaynaklanan 680 bin ölümden sorumlu olduğunu belirtti. Lula'nın bakanı olarak görev yapmış ve 2018'de oyların %12.5'ini alan PDT adayı Ciro Gomes, 30 milyon Brezilyalıyı vuracak açlığı teşhir edip ve cumhurbaşkanının kendisini sorgulayan bir kadın gazeteciye karşı gösterdiğı maoluğunu kınadı.

Aylardır Bolsonaro, 2 Ekim'deki oylamanın sonucunu kabul etmemekle tehdit ediyor ve sahtekarlığı önceden kınıyor.

Bolsonaro, kaybedeceğini göz önüne alıyor, çünkü onun oy tahmini %32'si iken Lula lehine olan tahmin %47'ye çıktığı için; 6 Ocak 2021'de Trump destekçileri tarafından Washington Capitol'a yapılan saldırı biçiminde bir darbeye yol açabileceğini ima ediyor.

Ve de 7 Eylül ulusal bayram kutlamalarını fırsat bilip askeri birliklerle genel bir gövde gösterisi yapmak istiyor.

Bolsonaro'nun sağlam bir seçmen tabanı var; evangelistler (aşırı dinci Katolikler), anti-komünistler, ırkçı polisler, gerici küçük burjuvalar. Eski bir yüzbaşı olan Bolsonaro, arkasında ordu varmış gibi göstermek istiyor. Generalleri övüyor ve onlara kazançlı mevkiiler veriyor. En fakirlerin oylarını kazanmak isteyen Aide Brasil isimli bir kurum yoluyla 20 milyon kişiye

para yardımı dağıtmak için bir program uyguladı ve verilen ödenek dört ayda 230'ten 600 reais'e (yüz avro) yükseltildi.

Ancak 2018'de Bolsonaro'yu destekleyen çevrelerin bir bölümü şimdi ona karşı konuşuyor. Birçok sağı politikacı onu terk ediyor, çünkü artık bahis oynayacak doğru at değıl. İşverenler ona, özellikle de TUSİAD'ın Brezilya eşdeğeri olan Sao Paulo Eyaleti Sanayiler Federasyonu'na ve Brezilya Bankalar Federasyonu'na sırtını dönüyor.

Lula, önceki görevlerinin sosyal kaydını açıkladı, ancak 2006'da ikinci turunda mağıup ettiğı sağı ana parti olan PSDB'nin eski başkanı ve Sao Paulo eyaletinin iki kez valisi olan Geraldo Alkmin'i başkan yardımcısı olarak seti. Bu en azından ona sağın önemli bir kısmının tarafsızlığını garanti eder. Ve hepsinden önemlisi, eğer iktidara dönerse burjuvaziye elverişli bir politika izleyeceğini ilan ediyor.

Emekçiler hayatlarını, onurlarını, maaşlarını ve emekli maaşlarını, satın alma güçlerini ve son olarak da sadece onlar sayesinde var olan bu topluma liderlik etme haklarını savunmalıdır. Lula'nın seçilmesi onlara bunların hiçbirini veremez. (LO, 2.09.22)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Uluslararası durum – II

ABD

Politikacılar, son aylarda yaşanan toparlanmanın çığırkanlığını yapıyor. Resmi işsizlik oranı %4,8'e düştü ve bu yine de resmi olarak 7,7 milyon işsiz anlamına geliyor. Daha güvenilir bir gösterge olan işgücüne katılma oranı, başka bir deyişle aktif olarak çalışan sayısı ile çalışma çağındaki insan sayısı arasındaki oran, tarihsel olarak en düşük düzeyde. Yaklaşık 40 milyon kişi iş piyasasından çekilmiş durumda.

Borsa kurları pandemi öncesine döndü. Pandemi ile kapitalistlerin mülkleri, servetleri patladı. 745 milyar 3 trilyon dolardan fazla servete sahip, bu miktar, nüfusun en yoksul yarısını oluşturan 165 milyon insanın toplam servetinin üçte ikisine denk.

Salgına bağlı gerileme hiç kuşkusuz öncelikle emekçileri, sağlık çalışanlarını ve genel olarak en yoksulları vurdu. ABD, diğer kapitalist devletlere göre dürüstçe elde edilmeyen en uygunsuz zenginliği ve en vahşi sömürsüyle, kapitalizmin en katıksız, saf halini temsil ediyor.

Joe Biden, Trump'ın uyandırdığı nefretten yararlanarak seçildi. Biden'ın zaferi hiçbir biçimde Amerikan kamuoyunun yeniden sola doğru kaydığını göstermiyor.

Biden'in yeniden harekete geçirme, teşvik planları, ailelere yardım, sağlık sigortası, ücretsiz yüksek öğrenim gibi işçileri ilgilendiren bütün konulardan yavaş yavaş arındırılıyor ve içi boşaltılıyor. Saatte 15 dolarlık federal asgari ücret sözü tutulmayacak ve şu anda resmi olarak %5'den fazla olan enflasyon, kitlelerin, işçi sınıfının satın alma gücünü her geçen gün daha fazla kemiriyor, azaltıyor. Polis şiddeti,

siyahi cinayetleri, hiç bir ceza olmaksızın aynen devam ediyor. Teksas'ta kabul edilen kürtaj karşıtı önlemlerle görüldüğü gibi, kadın haklarına yönelik tehditler artıyor. Binlerce Haitilinin sınır dışı edilmesinin gösterdiği gibi, göçmenlere Trump yönetimindeki kadar kötü davranılıyor.

Son haftalarda grev haberleri yayılıyor. John Deere adlı tarım ekipmanı üreticisi fabrikanın 10 bin işçisi, 14 fabrika ve depoda, ücret artışı için grev yaptı. Kellogg's da kahvaltılık tahıllı ürünler üreten dört fabrikada 1.400 işçi grevde.

Buffalo'da 2.000 hastane sağlık çalışanı, personel yetersizliği ve çalışma koşullarına karşı çıkarak grev yapıyor. Bunlar sözleşmelerin yeniden müzakere edilmelerini sağlıyor ancak şu anda işçi sınıfının yalnızca çok küçük kısmını ilgilendiriyor. Kendi yaşam standartları patronların kararlı ve şiddetli saldırıları altında giderek kötüleşirken, işçilerin, şirketlerin hisse sahiplerinin aşırı zenginleştirmeyi reddetmelerini saygıyla karşılamak gerekiyor. Bize sınıf mücadelesi olmayan bir ülke gibi sunulan ülkede, sınıf mücadelesinin yeniden hareketlenmesi, Amerikan işçileri için tek perspektif, tek bakış açısı olarak ortaya çıkıyor.

Çin

Ekonomik krize eklenen sağlık krizi Çin ekonomisini ciddi biçimde etkiledi. Emlak sektöründeki spekülasyonun kurbanı olarak çok sayıda şantiye terk edildi, bazan yeni kurulan kentler, henüz var olma şansına sahip olmadan hayalet kentlere dönüştü. İnşaat sektöründeki işten çıkarmalar tahmin edilebilir. İşsizlik oranının büyüklüğü işçi sınıfının yaşam

koşullarının giderek kötüleşmesi sonucunu doğurdu. Kayıpların büyüklüğü, emlak sektöründeki zenginleşmenin ne kadar büyük olduğunu da ortaya koyuyor.

Krizle karşı karşıya kalan Çinli liderler, devletçiliği güçlendirerek temelde emperyalistler de dahil olmak üzere büyük güçlü devletlerin liderleri gibi davranıyorlar. Bunun dışında, devletçiliğin sınırları, eskisinden çok daha dar.

Çin rejimi, bir yandan kendisini komünist olarak adlandırmaya devam ederken, diğer yandan çılgın kapitalizmin dizginlerini serbest bıraktı. Ancak Çin devleti her zaman, «kendi» burjuvazisini kontrol altında tutabilecek, en azından kendi devlet aygıtını yok etmelerini engellemeye, büyük ölçüde yetecek kadar gücü elinde bulundurdu.

Çin, kapitalist dünya pazarına entegre olma yarışında. Ancak bu pazara, başta Amerika olmak üzere emperyalizm hakim. Şu an için az çok kontrol edilen Çin ulusal burjuvazisiyle müttefik olan Amerikan emperyalizminin mali gücü, olağanüstü güçlü bir altüst oluş parçalanıp dağılma mayasını, tohumunu içeriyor. Devlet aygıtının bağrında, bölgesel baronlukların oluşumu, bu durumun öncülü olabilir.

Aslında Çin'in geleceği, Çin proletaryası ile hem ulusal hem de emperyalist burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesine bağlı. Sınıf mücadelesinin yasaları, Çinli yöneticilerin iradesinden çok daha güçlü. Şu an için, Çin proletaryasının siyasi alana müdahalesi ya görülemeyecek kadar az, ya da hiç yok. Ancak emperyalizmin Çin için hazırladığı gelecekte kurtulmanın tek

alternatifi bu proletaryanın mücadelesi olacak.

Eski SSCB

SSCB'nin parçalanmasından doğan ülkelerin çoğunluğu, büyük emperyalist güçler tarafından fakir ve uzak akrabalar olarak Avrupa Birliği'ne entegre edilerek kurtulan üç küçük ülke, Estonya, Letonya, Litvanya gibi Baltık Cumhuriyetleri hariç tutulursa, kronik istikrarsızlıklarla damgalanmış bulunuyor. Bu durum, sosyal ve ekonomik gerileme, yoksulluğun patlaması, dünya ekonomisini egemenliği altında bulunduran büyük kapitalist grupların faydalandığı ekonomileri garantileyen otoriter rejimler veya açıkça diktatörlükler temelinde gerçekleşiyor.

Eski SSCB'nin en güçlü ve gelişmiş ülkesi olan Rusya, Sovyetlerden sonraki ilk 10 yıllık sürede gelişen kargaşadan, ancak «iktidarın dikey olarak» yeniden inşası ve devleti yöneten kastı yeniden eline alması titizliğini Putin'e bırakarak kurtulabildi. Sonuç olarak, Rus devletinin büyük aygıtları, aslında, zenginleşmelerini, konumlarını ve ayrıca kendi saflarından çıkan burjuvazinin ayrıcalıklarını garanti altına alan bir düzenin sürekli kılınması için bunun temel bir koşul olduğuna kendilerini inandırmışlardı.

Bu, Rusya ekonomisinin, 2008 küresel mali krizine kadar, bir miktar yeniden canlanmasını, iyileşmesini garantiledi. Daha sonra kapitalist ekonominin genel krizinin ağırlaşması, artması, ekonominin gelişmesinin ve Rusya'daki bürokrasinin zenginleşmesinin temel direğine dönüşen, başta enerji sektörü olmak üzere, hammadde ihracatının kötüleşmesine yol açtı.

İktidar, gelirindeki daralma ve dolayısıyla milyonlarca bürokratin iç ettikleri, nüfusun aleyhine döndü. İktidar yaklaşık 20 milyon Rus'un (her 7 kişiden biri) yoksulluk sınırının altında yaşamasına ve emekçilerin gerçek gelirlerinin azalmasına neden olan bir dizi önlemleri yürürlüğe koydu.

Orta Doğu

Ekonomik kriz, pandemi ve savaşların sonuçları, çoğu ülkede, ülke halklarına her defasında daha yüksek bedel ödeterek, durumu ağırlaştırmaya devam ediyor.

Arap Baharından etkilenen ikinci ülke olan Mısır'da, askeri darbenin, çok geniş bir halk desteğinden, özellikle de sol partilerin desteğinden yararlandığını hatırlamak gerek. General Sisi önce Mursi'nin destekçilerinin protestolarını kana buladı, baskı ve şiddetle ezdi; daha sonra diğer muhaliflere ve emekçilere saldırdı ve Mübarek'in diktatörlüğünü hiç aratmayacak bir diktatörlük kurdu.

Mısır'da, Cezayir'de, Tunus'ta da, askeri veya sivil Bonapartizm, yönetici egemen sınıfların, kriz durumuna ve kitlelerin yoksulluktan kurtulma özlemlerini karşılamadaki yeteneksizlikleri karşısındaki tepkilere verdikleri cevap olarak ortaya çıkıyor.

Lübnan'da ekonomik kriz dramatik bir biçim alıyor. Yönetici egemen sınıflar, kendi sermayelerini yurt dışına kaçırıp garanti altına alarak para biriminin değerinin düşüşünü hızlandırdı; bölge için nispeten yüksek bir yaşam standardına sahip, ancak şimdi ellerindeki olanaklarla hayatta kalmayı başarmak zorunda olan küçük burjuvazi de dahil olmak üzere nüfusun büyük çoğunluğunun yoksullaşmasına neden oldular.

Türkiye'de ekonomik kriz, yaşam standardında hızlı düşüşe neden olarak, ortalığı kasıp kavurmaya devam ediyor. Erdoğan rejimi, iktidara sadece, baskı ve şiddete baş vurarak, ayrıca devlet aygıtı içinde bile kalıcı tasfiyelerle tutunmaya çalışıyor.

Kriz, İran'da daha da büyük ve ciddi boyutlarda, üstelik krizin genel nedenlerine ve sonuçlarına, ABD tarafından dayatılan cezai uygulamalar, yaptırımlar ekleniyor.

Suriye, Irak, Libya gibi savaş nedeniyle kalıcı olarak yıkıma uğrayan ülkelerde, hiçbir şey istikrar

getirmiyor, gerçek bir yeniden yapılanma başlangıcı hissedilmiyor.

Yemen'de Suudi

Arabistan'ın emperyalist güçlerin desteğiyle Husi isyancılarına karşı yürüttüğü savaş devam ediyor ve bunun halk üzerindeki sonuçları, daha şimdiden insani felaketlerin en kötüsü olarak değerlendiriliyor.

İsrail'de, sağ ve aşırı sağ hükümetlerin hepsi halka Filistin sorununun varlığını unutturmak için herşeyi yapıyorlar ama İsraili Arapların da katıldığı gençlik gösterileriyle birlikte yeni bir patlama yaşandı. Netanyahu'nun yerini alan koalisyon, aşırı sağ bir partinin lideri Naftali Bennett'in başbakan olmasını sağladı.

Sömürgeleştirme politikasının sürdürülmesi, milliyetçi ve ırkçı aşırı sağın güçlenmesi, sadece Filistinliler için değil, aynı zamanda bütün İsrail toplumu için de bir tehdit. Diğer taraftan Hamas, İsrail'e ateş açarak Filistinlilerin öfkelerini araç edinip kullanmak ve kendisini onların tek gerçek temsilcisi olarak sunmak istiyor. İsrail'i emperyalizm politikasının ayrıcalıklı bir aracı haline getiren sömürgeleştirme politikasının terk edilmesi ve Filistinlilerin haklarını bütünüyle tanıyan bir politikanın kabul edilmesi gerekiyor.

Amerikan birliklerinin Afganistan'dan ayrılması, Taliban'ın iktidara yeniden yerleşmesi için özgür bir alan yarattı. Ülkenin büyük bir bölümü, birbirini izleyen savaşların neden olduğu yıkımın ağırlaştırdığı geri kalmışlık ve sefalet koşullarını yaşamaya devam ediyor. Afganistan, yirmi yıllık Batı askeri varlığından sonra, emperyalist müdahaleler tarafından yıkılan, sefalete indirgenen ve keyfiliğe terkedilen uzun ülkeler listesine katılmış bulunuyor.

Bölge halkları için, onları ezen iktidarın az çok gerici, çeşitli biçimlerine karşı mücadele ile emperyalizmin kendisine ve onun yerel veya ulusal egemenliğine karşı mücadele, tek bir mücadele olarak ortaya çıkıyor, tek bir mücadele oluşturuyor. LCD n°220

Güncel... Güncel... Güncel...

Eski SSCB: Gorbaçov vefat etti

Mihail Gorbaçov vefat etti. Otuz yıl önce, kendisini Sovyetler Birliği'nin lideri olarak, SSCB'nin ölümüne yol açan olayların ön saflarına getirdiğini gördük. Daha sonra Gorbaçov'un liderliğini üstlendiği yönetici bürokrat kastı tarafından bu devletin yıkılmasına, ekonomisinin ve servetinin çalınmasına tanık olduk.

280 Milyon Sovyet için siyasi kaos, iktidardaki bürokratların kışkırttığı kanlı ulusal çatışmalar, kitlesel işsizlik ve toplumun gerilemesinin arka planına karşı korkunç yoksullaşma yaşandı.

Gorbaçov'un Mart 1985'te SSCB komünist partisi olarak adlandırılan siyasi büro başkanlığına seçilmesi ile 1991'in sonunda her şeye gücü yettiği söylenen bir sistemin çökmesi arasında beş yıl geçti. Bu dönem, sözde Stalinist sosyalizmin palavrasını, bürokrasinin asalak olduğunu açığa çıkardı, çünkü onu temsil eden merkezi iktidarın artık onun açgözlülüğünü frenleyecek araçları yoktu.

Gorbaçov yılları bürokrasinin kendi sistemi ile ilgili doğuştan gelen sorumsuzluğunu ortaya koydu. Stalinizm ona yarım asır önce diktatörce bir olanak vermişti; bürokratların kolektif çıkarlarına daha iyi hizmet edebilmek için yapılmıştı bunlar. Ekim Devrimi'nden doğan işçi devletin yozlaşması ve işçi sınıfının iktidarının bürokrasi tarafından gasp edilmesiyle mücadele eden Troçki ve Sol Muhalefet, ...bürokrasiyi, işçi sınıfının varlığına yönelik temel

tehditlerden biri olarak defalarca kınamışlardı.

Bu 1985-1991 döneminde bu gösterildi. Çünkü SSCB'nin patlaması halklarının iradesinden kaynaklanmadı. Aksine, Gorbaçov'un Rus, Ukraynalı ve Belaruslu rakiplerinin SSCB'yi feshetmeye karar vermesinden altı ay önce oldu, çünkü nüfusun çoğunluğu hala referandumda devam etmesi için oy kullandı.

SSCB'nin yıkılması aslında milyonlarca bürokratin sınırsız yırtıcı faaliyetinin sonucuydu ve sonrasında Gorbaçov'un iktidarını kurmadaki zorluklarının ve meydanı onlara bıraktığı mafya ve burjuva isteklilerinden oluşan bir kalabalık vardı...

Sovyet ekonomisi büyümeyi bırakmıştı. Nefes darlığı, özellikle ABD'nin SSCB'ye dayattığı askeri rekabetle kendini gösterdi. Tıpkı Kremlin ordusunun Amerika tarafından güçlü bir şekilde silahlandırılan gerillalar karşısında zayıflıklarını gösterdiği Afganistan'da olduğu gibi.

1989'da Kremlin ordusu Afganistan'dan ayrılmak zorunda kaldı. Aynı yıl, Doğu Avrupa'da yaygınlaşan eğilimle karşı karşıya kalan Gorbaçov, emperyalizm liderlerinin – tabii ki tutmadıkları – askeri bloklarının NATO'ya bundan faydalanmayacağına dair vaadiyle bu devletlerin Batı katına katılmalarına izin vermeye karar verdi. Bütün bunlar Gorbaçov'un bugün bile emperyalizmin liderleri tarafından "barışçı" olarak selamlanmasını sağladı...

Bu reformlar fazla uygulanmadı, ancak ülkenin iktidar çevreleri bunu Gorbaçov'a karşı

devlet aygıtında destek bulma fırsatı olarak gördü. İkincisi, geniş bir konuşma özgürlüğü, glasnost ve küçük ticaret veya üretim birimlerini yasallaştırarak kendilerini zenginleştirme olasılığı vaat ettiği aydınlar ve küçük burjuvazi de dahil olmak üzere toplumun daha geniş katmanlarında destekler aradı.

Bu zeminde bürokraside olduğundan daha fazla demagog buldu. Bunlar, Rus Yeltsin gibi, bürokrat ve küçük burjuva kalabalığının artan taleplerini yinelediler. Devlete ait ekonominin açık bir şekilde yağmalanması yaygınlaştı ve bunun her yerde yarattığı kıtlığın yanı sıra merkezi iktidara düşen itibarsızlıkla karşı karşıya kalan Birliğin 15 cumhuriyetinin başındaki üst düzey bürokratlar, kendilerinin ve klanlarının ülkeyi değiştirmesinin daha karlı olacağına karar verdi...

Rus, Ukrayna ve Belarus bürokrasisinin başkanlarının 1991'in sonunda SSCB'yi feshetmeye karar vermeleri, ikincisinin asallıkları üzerindeki vesayetinden geriye kalanlardan kurtulmak içindi.

Onunla birlikte Gorbaçov siyaset sahnesinden kayboldu. Ancak bürokrasinin diktatörlüğü ve sorumsuzluğu değil: Rusya'dan Kazakistan'a, Ukrayna'ya bunu görüyoruz. Gorbaçov'un son verdiğini söylediği Doğu-Batı çatışması da öyle; Ukrayna'da trajik bir şekilde gördüğümüz gibi, emperyalist Batı hiçbir şekilde kendi yasasını dayatmaktan vazgeçmedi.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.